

schoone heuvelstreek bekend was geweest, weder zouden doen herleven.

Om den oorlog naar Engeland gevlucht, hadden de meisjes daar de gelegenheid de techniek van het knoopweven grondig te leeren, doch anders dan in onze fabriek „Kinheim” bij Beverwijk, alwaar met een voortreffelijke, in het Oosten bestudeerde techniek bijna uitsluitend naar Perzische patronen geweven wordt, hebben de gezusters De Saedeleer onder den invloed der artistieke opleiding in het huis huns vaders, direkt naar eigen patronen, en naar ontwerpen van moderne, jonge kunstenaars gearbeid.

Elisabeth de Saedeleer, de leidster der inrichting, die met Paul Haesaerts de ontwerpen op de juiste grootte overbrengt, die ook de staalkaarten der wol zelf verft, heeft een bijzonder eenvoudig levendig en krachtig klein tapijt op de tentoonstelling, dat in den zelfden geest van de ontwerpen met hertmotief der Ikat-weefsels randen met vogels vertoont en dat een voornaam en levendig en tevens geestig karakter draagt. Ook Godelieve, de jongste, die pas veertien jaar is, teekent voor de zaak en zelfs van den vader Valerius bevat de collectie een kleed „Zeewier” genaamd. Van Albert van Huffel zien we de rijkste dessins; dan volgen Paul Haesaerts, Jules Boulez, Edgar Tjtgat en G. van de Woestijne. Charles Leplae, de beeldhouwer, ontwierp eenigszins Assyrische patronen met muzikanten en dansenden en een groot tapijt, uit dooreengewerkte ringen gevormd. Jan Sluyters teekende twee dansende naaktfiguren, matrose in dofgeelen fond tegen fel groene slierten aan met zwart en donker groenen rand.

En zoo hangen de tapijten daar nu alle in waarlijk rijke en schitterende kleurpracht onder het zachte, doffe wit van het gazen velum tegen de grijs pluche muren aan. In fraaie, altoos harmonisch gestemde verscheidenheid van kleurgamma's. Er zijn er in vale, matte bruinen met okers; er zijn er grijzen met zwart en bruin en ivoor-wit, ontwerp Vogels; ook patronen in louter bruin en zwart, zooals het groote kleed Boomen van Paul Haesaerts. Maar dan weer zien we blijë, lichte, kleurige harmonieën, waar een jong geluk doorheen dartelt als van fladderende vlinders in rhythmischen maat zich bewegend om een middelpunt en waarin zwarte motiefjes als fijne insecten-spieten zich even herhalen.

In een fraai geel, en fel Paul-Veronese, als even verscholen telkens weer opdoemend in het grijs en grijs-lila van den fond, is dit kleed van Albert van Huffel, dat hij „Lente” heeft betiteld en dat door den ronden vorm en de levendige lichte kleuren een verrassend, een overstelpend schoon effect maakt tusschen de zwart-omrande kleeden er naast van Jan Sluyters en Jules Boulez.

Ginds zijn dooreen vlekken, min of meer ronde vlakken van grijsblauw en grijs-paars in dof-wijnrood; weer met geestige, kleine, lichte